

de ganske særegne Forhold; men saa burde man ogsaa have den selysamme Tilbud til de selysamme Taxatorer, at de i de Egne, hvor der ikke gives mange Steder, som kunde afgive en fast Regel for Salgsprisen, paa samme Maade vilde lade deres Taxationer influeres af lignende Forhold paa andre Steder, som de med Hensyn til Afgifts- og Indfæstnings Fastsættelse vilde gjøre det. Jeg kan ikke komme tilbage fra den Anskuelse, at, naar man skal kunne holde sig til noget Fast i Sagen, har man virkelig i Salgsprisen et nogenledes fast Holdpunkt, medens man i, hvad man kalder Afgifter og Indfæstning efter Billighed, aldeles ikke har Noget at holde sig til, men blot griber i Mørke efter, hvad man under visse Omstændigheder anseer for at være billigt. Naar der iøvrigt fra Ministerbanken er blevet anført Exempel paa, at der paa Grund af ganske særdeles Forhold i en vis Egn er givet overordentligt meget for en Lønde Hartkorn, vil jeg dog tillade mig at gjøre det Spørgsmaal, om man ikke kjender ganske lignende Exempler paa, at der paa Grund af ganske locale Omstændigheder, endogsaa paa Grund af en Besidders ganske private Forhold, er givet saa stor Indfæstning eller saa store eller saa smaa Afgifter, at man, med Hensyn til de sædvanlige Forhold overhovedet i Landet, ikke kan andet end betragte disse Exempler som rene Undtagelser. Det forstaaer sig, at man ved at lægge et iøvrigt rigtigt Princip til Grund maaskee i enkelte Tilfælde kunde komme til et høist urigtigt Resultat, naar man aldeles stricte vilde følge denne Regel og ikke lade den modificere ved de Anskuelser, hvoraf man dog maa troe, at de Mænd, til hvilke et saa vigtigt Hverv vilde blive overdraget, vilde være befaalede, men jeg troer virkelig, at hvilkensomhelst Regel man end opstiller her i Loven, vilde man i enkelte Undtagelsestilfælde komme til ligesaa store Urimesligheder, naar man ikke gaaer ud fra den Forudsætning, og jeg er overbevist om, at man ikke snarere vil undgaae det, fordi man lægger den Afgift og Indfæstning, som paa et enkelt Sted er blevet svaret af en enkelt Fæster, til Grund for Taxationen, end naar man lægger det enkelte Steds Ppris i Handel og Wandel til Grund derfor.

Finantsministeren: Jeg skal saameget mindre opholde det ærede Thing med en Discussion i Realiteten, som jeg troer at kunne stille Sagen paa det rette Standpunkt, ved at sige, at der dog ikke vilde blive megen Forskiel, hvilken af de fremsatte Regler man lagde til Grund, idet man, naar man skulde vurdere efter Salgsværdien, dog alligevel vilde see hen til, hvad vedkommende Steder kunde taale at bære; det ligger saa dybt i Forholdets Natur, at det, man her skal tage Hensyn til, hvad Finantsministeren Grev Sponneck, ikke som Finantsminister, men som Kronsgodsets Bestyrer, ogsaa tidligere har udtalt, det er, at Familierne kunne blive ved Gaardene. (Hør!) Naar der derimod er blevet yttret, at Resolutionen af 1 Juli 1846 ikke skulde kunne have været gennemført paa Grund af en Eensidighed, der har gjort sig gjældende ved høie Taxationer, da har dette været mig noget paafaldende; der er nemlig meddeelt Udvalget Oplysning om, at, medens Gjennemsnitsvurderingerne i 1847 og 1848 vare 1100 à 1200 Rbd., have de i de sidste Aar kun været c. 930 Rbd. pr. Td. Hartkorn, hvilket viser, at Vurderingen har været i en stadig Valen.

Grunden til, at bemeldte Resolution ikke har havt den forvønskede Fremgang, ligger saaledes ikke deri, at Vedkommende have taxeret eensidigen høit, men deri, at Bestemmelserne ere blevne for haarde, idet Fleertallet af Familierne ikke kan, som Forholdet er, holde sig i en taalelig Bestand paa Gaardene under saa strenge Bestemmelser. Med Hensyn til den Dyring af den ærede Deputerede fra Lolland (Monrad), at den subsidiaire Indstilling var et Regjeringsforslag, maa jeg tillade mig at henvise til, hvad jeg alt har bemærket, at den bortreiste Finantsminister, vel paa et tidligere Stadium af Sagen, var i Frygt for, at der skulde tabes for meget ved det Forslag til Afhændelse, som forelaae, naar der ikke blev tilsat en saadan Begrændsning, som søgtes i en Henvisning til Resolutionen 1 Juli 1846, vel at mærke, saaledes, at den ikke ligefrem skulde være det afgjørende Moment, men der skulde kun tages Hensyn til, at den udfundne Productionsværdi et i enkelte Tilfælde kom altfor